

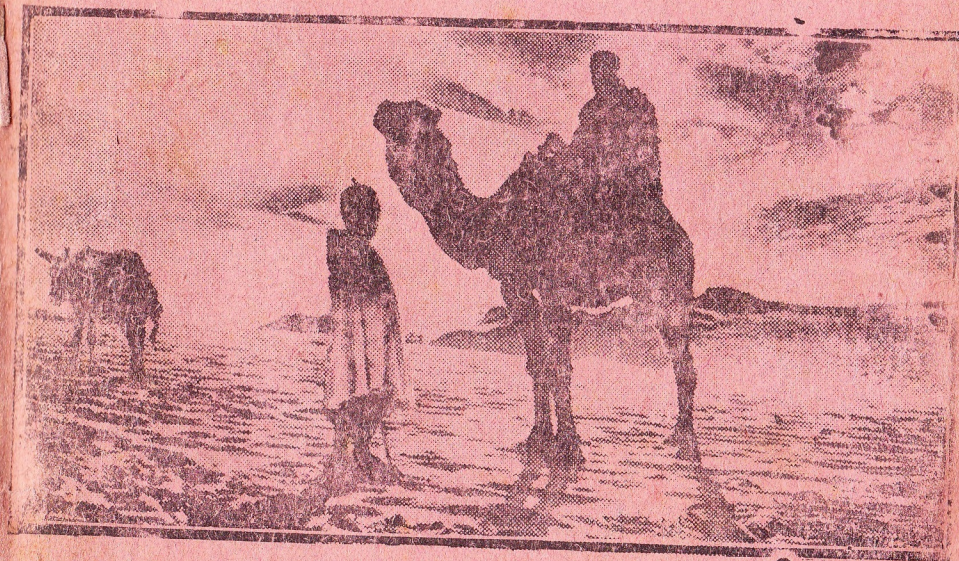
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Snuivekenskerke. — 24. Grapes en vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. De Vrienden van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk. — 61. Strenge Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklok. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nopit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De ruwe Kereel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Laspennisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. Re Avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vreemde Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairiehoer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Port Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghisel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Partij. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dakbladvetkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

PRIJS 60 CENTIEM

Ali-Baba en de Veertig Roovers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich
— Prijs 60 centiem —

ALI-BABA EN DE VEERTIG ROOVERS

I.

In een stad van Perzië, leefde een man, Ali-Baba geheeten. In een kleine, armoedige hut, oefende hij een houthandel uit, waarmede hij ternauwernood voor zich en de zijnen een schamel stukje brood verdiende. Iederen morgen trok hij met zijn drie ezels de bosschen in, zamelde de doode takken op en bracht die dan naar de stad, waar hij ze als brandhout verkocht.

Eens op een dag, toen hij weer in 't bosch was en zijn ezels reeds met hout beladen had, zag hij een troep ruiters, die in vollen galop kwam aaniennen. Ofschoon de omstreek veilig was en men er nog nooit van roovers had gehoord, vond Ali-Baba het toch maar geraden, zich schuil te houden. Hij joeg daarom zijn ezels verder het bosch in en klom zelf in een boom, waar hij onder de bladeren verscholen zat, terwijl hij toch door het loof heen alles kon zien, wat er onder hem in het bosch voorviel.

Daar kwamen de ruiters al aan. Zeer dicht bij Ali's schuilplaats hielden zij stil en gespten de volgepakte valiezen af, die zij aan den zadelknop hadden hangen. Aan hun wapens en woeste, wreede gelaatstrekken zag Ali-Baba terstond, dat zij roovers waren. Hun hoofdman plaatste zich vlak voor een hooge, met struikgewas begroeide rots en riep met luide stem: « Sesam, open u! » Zoodra had hij de woorden niet gesproken, of de rots opende zich voor hem. De hoofdman, liet nu al zijne gezellen met hun zware valiezen voor zich uit naar binnen gaan en volgde daarop zelf. Pas was hij ook binnen, toen de rotsdeur zich weer sloot.

Ali-Baba voelde zijn hart bonsen. Hij begreep wel als de roovers hem ontdekten dan zouden ze hem vermoorden. Hij telde de paarden: er waren er veertig. Dus veertig roovers bevonden zich in de rots, die van binnen een grot moest zijn.

De roovers kwamen spoedig weer buiten, nu met leege valiezen. Ze reden heen.

Ali verliet den boom. Hij haalde zijn ezels.

— Nu wil ik eens zien, of die rots mij ook zal gehoorzamen, zei hij.

En Ali riep: „Sesam, open u!” En ja, hoor, de rots schoof open. Ali zag een trap. Wel wat bevend daalde hij die af. En hij kwam in een zaal, waar het licht door eenige spleten binnenviel. Ali stond verbaasd. Welke schatten lagen hier! Zil-

ver, goud, paarden, kostbare stoffen en tapijten, alles in kisten of vaten. De veertig roovers hadden dus hier hun magazijn.

— Wel, wel, wat een vreemde ontdekking! zei Ali-Baba bij zich zelf. Als het de schatkamer van een koopman was, zou ik er niet aan raken. Maar van die roovers mag ik mijn deel wel nemen. Moest ik ze bij de overheid aanklagen, dan werden ze opgehangen. Ze mogen blij zijn, dat ik zwijg en alleen wat van hun rijken voorraad neem. Ze kunnen dit een armen sukkelaar als ik, niet kwalijk nemen.

Zoo stelde Ali zijn geweten gerust. Hij sleurde drie zakjes goud naar buiten en laadde ze op zijn ezels.

— Sesam, sluit u! riep Ali, en de rots ging weer dicht.

Ali-Baba legde takken op het goud, opdat de menschen niets zouden merken van zijn rijke lading. En zoo reed hij huiswaarts.

Zijn vrouw schrok, toen ze al dat goud zag. Maar Ali vertelde hoe hij er aangeraakt was en gebood haar er aan niemand iets van te vertellen.

De vrouw was het hierover met hem eens. Ze zouden het goud in den stal begraven.

Maar de vrouw wilde weten hoeveel er was en ze haalde een maat bij Kassim in dezelfde straat. Kassim was de broer van Ali-Baba; hij had beter

zaken gedaan, dreef handel en was te trotsch om veel bij Ali te komen.

De vrouw van Kassim dacht : „Wat zou mijn schoonzuster en Ali te meten hebben ?”

En, om er achter te komen, streek ze wat horing op den bodem van de maat en bracht die toen aan Ali's vrouw. Deze ging naar huis en, groot was haar blijdschap, toen zij zag, hoe vele malen ze het maatje kon vullen. Toen dit afgelopen was, begroef Ali-Baba het goud, terwijl zijn vrouw het maatje aan haar schoonzuster terugbracht.

Pas was zij weg, of Kassim's vrouw onderzocht den bodem van het maatje. Zij zag een goudstuk aan den honig gekleefd. „Wat !” riep zij nijdig ; „heeft Ali-Baba het goud met stapels liggen, dat hij 't zoo maar met een maat moet uitmeten en 't niet eens meer tellen kan ? Hoe zou die arme drommel daaraan gekomen zijn ?”

Met ongeduld wachtte zij nu op de thuiskomst van haar man, die juist met zijn kraam op de markt stond.

* * *

Kassim had goede zaken gedaan en tevreden vertelde hij het aan zijn vrouw.

— Goede zaken, spotte ze. Een paar goudstukken hebt ge verdiend. En daarvoor moet ge zoo

werken. Maar uw broer heeft er anders den slag van. Wij kunnen ons geld nog tellen, maar Ali meet het met volle maten.

Kassim lachte en sprak : „Mijn broer, Ali-Baba ? Ja, die zal zeker geen goud tellen en nog minder het meten. Wat praat ge toch ?”

Nu vertelde zijn vrouw hem, hoe zijn schoonzuster een maatje had ter leen gevraagd en liet hem het goudstuk zien, dat zij op den bodem van het maatje gevonden had.

Den geheelen nacht kon Kassim niet slapen van afgunst. Reeds vroeg in den morgen ging hij naar Ali-Baba en zei :

„Wel, broertje, wat houdt gij uw zaakjes toch geheim ! Ge doet u zoo arm voor als een schooier en toch bezit ge zooveel goud, dat ge het meten moet”. Kassim liet hem het goudstuk zien en vervolgde : „Dat heeft mijn vrouw op den bodem van het maatje gevonden, dat zij uwe vrouw gisteren leende. Hoeveel keeren hebt ge 't maatje vol kunnen gieten ?

Nu merkte Ali-Baba wel, dat hij het geheim niet langer kon verborgen houden. Hij vertelde zijn broeder dus de geheele geschiedenis van de ontdekking van het rofhol.

— Zeg me, waar die rots is en hoe ik er in kan komen, sprak Kassim. Dan kan ik ook in het hol gaan en er uit halen, wat ik hebben wil. Als ge niet wilt, dan geef ik u bij den rechter aan. Niet

alleen kunt ge dan geen schatten meer halen, maar ge zult bovendien nog moeten afgeven, wat gij reeds hebt.

De arme Ali-Baba, die bang werd, beschreef Kassim nu de plaats in het bosch, waar de rots te vinden was, en den kant, waar de deur zich bevond. Ook leerde hij hem de woorden, die hij moest uitspreken om de deur open en dicht te krijgen.

Kassim ging haastig op weg met tien muilezels, die hij voorzien had van stevige manden. Weldra vond hij in het bosch de rots. Hij riep terstond : „Sesam, open u !” De rots ging open en Kassim trad binnen. Hij stond stom van verbazing op het gezicht van al die rijkdommen. Hij had gedacht, bijna alles op zijn tien muilezels te hebben kunnen meenemen, maar hij merkte wel, dat honderd kameelen niet eens in staat zouden zijn om de helft er van weg te dragen. „Geduld,” sprak hij in zich zelf, „geduld ! Morgen kom ik weer en overmorgen weer, en zoo voort, en met meer muilezels ; dan gaat het nog gauwer. Ali zal er niet veel van hebben !,”

Kassim bekeek al de kostbare schatten. Eindelijk bedacht hij, dat het tijd werd, aan het inpakken te gaan. Hij koos dus het kostbaarste uit, droeg het naar den uitgang en lei daar al wat hij wilde meenemen op een hoop.

Nu wilde hij aan het opladen beginnen. Hij

liep naar de deur, maar — eensklaps was hij de woorden vergeten, die hij zeggen moet. Hoe was het ook weer ? Hij bedacht zich een heelen tijd, maar de woorden vielen hem niet in. Hij beproefde het op allerlei manieren : „Rots, ga open !” — riep hij. De deur bleef gesloten. — „Poort, ga open !” — De deur bleef toe. — „Deur, ga open !” — Het hielp niets. — „Berg, open u !” — Maar de berg bleef gesloten. „Neen, neen,” sprak Kassim toen ; het is waar ook, het was iets bijzonders, was het niet een soort van vrucht ? Appel ? Peer ? Noot ? Dadel ? — Neen, toch niet !

Hoe dikwijls gebeurt het niet, dat men een woord vergeet, en er maar niet meer kan opkomen, hoe men zich ook inspant. Zoo ging het Kassim nu ; het woord Sesam viel hem maar niet in. Nu riep hij nog eens : „Zoutzak, doe open !” — maar het gaf allemaal niets : de rots was en bleef — een rots. Kassim was gevangen !

Hij liep als een waanzinnige in het hol rond. Hij onderzocht of het hol misschien nog een anderen uitgang had, maar hij vond er geen dan de spleten boven in het gewelf. Die waren evenwel zoo hoog, dat hij er niet bij kon. Nu wierp hij zich in wanhoop op den grond, wrong de handen en jammerde over zijn treurig lot.

* * *

De dag was reeds voorbij en het werd avond, wanneer de roovers terugkeerden. Toen zij in de verte de muilezels voor hun hol zagen staan, kwamen zij snel aanrennen. De verschrikte dieren stoven daarop haastig het bosch in. De roovers achtervolgden de ezels niet, want het was hun maar te doen, om te zien, wie hen daarheen gebracht had. Eenigen der roovers reden om de rots heen, de anderen stegen af, omringden hun kapitein en stelden zich in een halven cirkel met getrokken sabels om den ingang van het hol.

Kassim had hen hooren aankomen. Hij ging heel dicht bij de deur staan, met het wanhopige voornemen, zoodra die zou opengaan een flinken sprong naar buiten te doen en zoo te trachten door zijn vlugheid te ontsnappen.

— Sesam, open u! riep de rooverhoofdman buiten. De deur vloog open en Kassim sprong met een flinken aanloop naar buiten, waar hij met zooveel kracht tegen den hoofdman aanliep, dat deze op den grond viel. Kassim kon evenwel niet ontsnappen. Een der om den ingang geschaarde roovers kliefde hem met één forschen sabelhouw het hoofd tot in den nek. Kassim viel, waarop de andere roovers er bij kwamen en zijn lichaam in vier stukken hakten.

Nu gingen de roovers het hol binnen en doorzochten alle hoeken, om te zien, hoe hij er ingekomen was. Zij konden echter niets ontdekken.

— Nu, die man zal ons geen nadeel meer doen, zei de hoofdman. Maar om ieder, die misschien iets van ons geheim weet, en in ons hol zou komen, een waarschuwend voorbeeld te stellen, wil ik, dat gij aan elken kant van het hol, vlak bij den ingang, twee stukken van zijn lijk ophangt.

De roovers volbrachten het bevel van hun aanvoerder en verlieten allen de grot, stegen weer te paard en reden heen om op de groot landwgen de karavanen der reizende kooplieden aan te vallen en te berooven.

Bij het vallen van den avond was de vrouw van Kassim haastig naar Ali-Baba's huis geloopt en had tot hem gezegd: „Uw broer is van morgen vroeg naar het bosch gegaan, en nu is hij nog niet terug.” Ali had wel verwacht, dat Kassim naar het bosch zou gegaan zijn. Hij stelde zijn schoonzuster gerust en zei, dat Kassim wel een goede reden zou hebben, om uit te blijven en dat hij waarschijnlijk eerst in den nacht, als het donker was, zou terugkomen.

Maar 't werd middernacht en Kassim kwam nog niet opdagen; het werd een, twee, drie uur, en nog altijd liet hij op zich wachten. De vrouw liep weer naar Ali-Baba, en smeekte hem, zijn broeder te gaan zoeken.

Ali-Baba begaf zich met zijn drie ezels op weg. Toen zich de rots op zijn bevel opende, kreeg hij onmiddellijk het gevierendeelde lijk van zijn broe-

der in het oog. Hij schreide met oprechte droefheid bij die treurige overblijfselen. Met een bezwaard hart pakte hij de vier stukken van het lijk in zijn manden, nadat hij ze in een paar kostbare zijden doeken had gewikkeld, die hij daartoe uit een voorraad der roovers wegnam. Vervolgens bond hij de manden op twee ezels, zorgvuldig met sprokkelhout bedekt. Daarna belaadde hij den derden ezel met een vracht geldzakken, bedekt ook die met dorre takken, riep toen: „Sesam, sluit u!” en ging met zijn ezels op weg. Aan het einde van het bosch maakte hij halt, wachtte daar den avond af en trok, toen het duister werd langzaam naar de stad, zoodat hij pas tegen den nacht thuis was.

Hij dreef zijn ezels naar den stal, riep zijn vrouw om de geldzakken af te laden en op te bergen. Hij vertelde alles en reed dan met de twee andere ezels naar Kassim's huis en klopte aan.

De dienstmaagd van Kassim deed open. Zij heette Morgiana en was een zeer vernuftige slaavin. Ali vertelde haar wat er gebeurd was.

— Houd u nu bedaard, zei hij, want vóór alles komt het er nu op aan, te zorgen, dat de oorzaak van zijn dood in de buurt niet bekend wordt. Wij moeten de menschen wijs maken, dat hij zijn natuurlijke dood gestorven is, anders krijgt hij geen eerlijke begrafenis. Hoe dat aan te leggen, laat ik aan uw scherpzinnigheid over. Breng mij

nu bij uw meesteres en let wel op alles, wat gij hooren zult, om uw gedrag daarnaar te regelen. »

Nu ging hij met de meid naar binnen.

Nauwelijks had de vrouw hem in het oog gekregen, of zij riep: « Nu, welke tijding brengt ge mij? — Uw gezicht kondigt me niets goeds aan ».

Ali vertelde haar alles, waarna hij ook het gewierendeelde lichaam in de kamer bracht.

De arme weduwe was troosteloos.

— Ach! zuchtte zij, niet alleen, dat ik mijn trouwen Kassim verlies, maar bovendien zit ik nu met de handelszaken in de war. Zulke zaken kan niemand zoo goed afdoen als een man, en wie zal zich over mij ontfemen!

Ali-Baba had medelijden met haar en zeide:

— Kijk eens hier, ik wil u een voorstel doen, waardoor ik tenminste dit gedeelte van uw droefheid kan verlichten, en u helpen.

» Mijn vrouw en ik komen bij u wonen; we zijn nu rijk en we laten de zaken over aan uw zoon.

Kassims weduwe nam het voorstel aan.

Morgiana, de meid, liep haastig naar een apotheker in de buurt en zei:

— Geef mij medicijnen; ge weet wel, die sterke medicijnen tegen zware koorts! Mijn meester is zoo pas ziek geworden en heeft en rilt van koude koorts. Hij is doodziek. Wij weten nog niet be-

paald, wat hem scheelt, maar wij denken, dat gij wel iets kunt geven, dat hem helpen zal!

— Wees maar gerust, beste meid, antwoordde de apotheker. Ik weet al, wat gij noodig hebt.

Hij gaf haar een poeder.

Den dag daarop kwam Morgiana zeer bedroefd weder in de apotheek en zei:

— Ach, heer apotheker, geef mij toch sterkere medicijn; die van gisteren heeft niets geholpen. Integendeel, mijn heer is veel erger geworden. Ik ben bang, dat hij den avond niet meer halen zal. Ik moet dan ook terstond Ali-Baba, zijn broer, bij hem roepen.

— Dat spijt mij ontzaglijk! zei de apotheker. Nu, beste meid, dan zal ik een medicijn voor uw heer klaarmaken en als die niet helpt, moet uw heer sterven.

Op dezen dag liepen Ali-Baba en zijn vrouw zeer dikwijls bij Kassim uit en in. Zij keken zeer bedroefd, en daar de apotheker wist te vertellen, dat Kassim dood ziek lag, was niemand verwonderd, toen men dien avond in Kassim's huis luid hoorde huilen en weeklagen, en toen diens slaven spoedig daarna vertelden, dat hun heer gestorven was, begreep iedereen, dat de koorts het gedaan had.

Morgiana ging dan naar zekeren Mustapha, een schoenlapper. Ze gaf hem een goudstuk.

Mustapha zag het geldstuk lachende aan en

vroeg: « Is dat mijn handgeld? Welnu wat moet ik doen? »

— Neem dadelijk uw naaigereedschap, antwoordde Morgiana, en volg mij. Maar ik zal u de oogen blinddoeken, want ge moogt niet zien, waarheen ik u breng.

— Dat klinkt verdacht. Daar, neem uw goudstuk terug. Een zuiver geweten heb ik liever dan geld en goed.

Morgiana drukte hem nog een geldstuk in de hand en sprak:

— Tegen uw geweten moet ge niet handelen, evenmin als tegen uw eer. Maar wat ik u wil vragen, is geen kwaad en zal geen mensch benadeelen.

Dit hielp en Mustapha liet zich blinddoeken en Morgiana bracht hem naar Kassim's huis, waar zij hem in een donkere kamer leidde en hem toen den doek afnam. Nu wees ze hem de vier stukken van Kassim's lijk en vroeg, of hij kans zag, die weer goed aan elkaar te naaien.

Wel, waarom niet! riep Mustapha. Ik zal ze met pekdraad stevig aan elkaar plakken. Hij zette zich terstond aan het werk en was al spoedig gereed. Morgiana gaf hem nog een goudstuk, blinddoekte hem weer op dezelfde wijs en bracht hem naar zijn winkeltje terug. Toen kreeg Mustapha nog een vierde goudstuk en moest beloven, niemand te vertellen, wat hij gedaan had.

Toen de timmerman kwam om de maat voor Kassim's kist te nemen, was deze reeds afgelegd en in het gewone lijkgewaad gekleed. Morgiana had een witten doek over Kassim's hoofd gelegd, zoodat de timmerman den naad over het gezicht niet zien kon.

Kassim werd begraven en niemand had er iets van bemerkt dat hij door geweld zijn leven had verloren.

Ali en zijn vrouw gingen nu bij Kassims vrouw wonen. En de zoon van Kassim nam de zaken over.

II.

Er was eenigen tijd verlopen. Ali-Baba had dikwijls «Sesam, open u!» gezegd en meer dan een lading uit het roovershol weggehaald.

Daar kwamen op een goeden dag de roovers weer in hun nest terug. Toen zij Kassim's gebeente niet vonden en zagen, hoe hun hoop geldzakken gesmolten was, riepen zij: «Wij zijn verraden! er is iemand, die ons geheim weet.»

De hoofdman zag dit ook in en zei:

— Kameraden, onze eerste zorg moet zijn te onderzoeken, waar 't gebeente van den man, dien wij vierendeelden, is gebleven. De vent, die het weghaalde, is met ons geheim bekend en als wij dien man niet voor altijd den mond snoeren, zal

onze rijkdom, dien wij met zooveel moeite en gevaar verkregen hebben, ons eindelijk nog geheel onttolen worden. Waarschijnlijk woont die man in de naburige stad. Wij moeten allereerst zijn huis zien te ontdekken. Daarom moet een van ons ongewapend in de stad sluipen en zoeken, uit welk huis een gevierendeelde is begraven. Weten we dit, dan moeten wij een middel bedenken om al de mannen uit dat huis te vermoorden; dan kan de rechte man ons niet ontsnappen.

De roovers keurden het voorstel van hun hoofdman goed en hij vervolgde:

— Om zeker te zijn, dat degeen, dien wij de stad in zullen zenden, zijn plicht getrouw zal volbrengen, zweer ik bij Mohammed, onzen Profeet, dat ik hem dooden zal, die ons door zijn nalatigheid of domheid bij 't verkeerde huis brengt, of terugkeert, zonder een spoor van den man dien wij zoeken gevonden te hebben.

— Dat is goed, kapitein! riepen de roovers.

Een van hen trad naar voren en zei:

— Er behoeft niet om geloot te worden, wie van ons gaan zal; ik wil het op mij nemen.

De roover kleepte zich daarop als een eenvoudig reiziger en begaf zich van een goed gevulde beurs voorzien, heel vroeg op weg naar de stad.

Hij kwam het eerst op de markt. Daar was pas een winkeltje open en het was dat van den vlijtigen schoenlapper. Mustapha werkte ijverig aan

een ouden schoen. De roover ging naar hem toe en sprak hem aan: «Goeden morgen! Nu, dat noem ik nog eens vlijtig zijn; zóo vroeg al aan 't werk! Gij verdient ze.

— Och, kom! antwoordde Mustapha opgezuimd, een schoenlapper mag zoo vlijtig zijn als hij wil, rijk wordt hij toch nooit. Ons werk wordt zoo slecht betaald.

— Kom, kom, het spreekwoord zegt immers: de morgenstond heeft goud in den mond, zei de roover.

— Nu, maar eens in mijn leven heeft mijn morgenstond goud in den mond gehad, en heel mooi goud, en veel ook.

— Dan hebt ge toen stellig de schoenen van een zeer en deftig heer gelapt, sprak de roover onverschillig.

— Of hij rijk en deftig was, weet ik niet, antwoordde Mustapha. Maar ik werd goed betaald. 't Is waar, het werk, dat ik deed, behoorde beter betaald te worden, dan gewoon lapperswerk. Ik heb toen eigenlijk een dokter het werk uit de handen genomen en den patient wat netjes opgelapt met pekdraad.

Deze woorden maakten den roover opmerkzaam.

— Toe, zei hij, zie me nu niet voor een gek aan, dien ge zoo'n stukje kunt wijsmaken. Wie zal er een wond met pikdraad bij elkaar naaien?

— Mijnheer, zulke wonden moeten wel met pikdraad dichtgenaaid worden! riep Mustapha uit. Ge moet weten, dat de patient van het hoofd tot de voeten en van den eenen kant naar den anderen door midden was gescheurd: kortom, — hij was gevierendeeld!

— Hoe? was hij in vier stukken gehakt? riep de roover. Hij stopte den schoenlapper een goudstuk in de hand en hernam:

— Daar hebt ge iets voor uw moeite, maar vertel me nu ook, aan wien ge dat werk hebt uitgevoerd, want ik vind het wonderbaar.

— Dat mag ik niet doen, antwoordde Mustapha. Dat is mij verboden. Bovendien ben ik geblinddoekt gehaald en teruggebracht, opdat ik niet zou weten, waar ik geweest was.

Bij deze woorden lachte hij heel vergenoegd en zei zoo half binnensmonds: «Ja, ja, Mustapha is zoo dom nog niet; hij weet heel goed, hoeveel passen rechts en hoeveel passen links hij gedaan heeft; en hij heeft goed onthouden, hoeveel voetstappen hij toen weer naar de rechterzijde gebracht werd, een hoek om, en hoeveel daarna weer naar de linkerzijde. Hij heeft ook wel opgelet, hoe veel keeren hij een hoek om moest of een plein over, dat verzeker ik u.

De roover stopte de schoenlapper goud in de hand en het duurde niet lang of Mustapha bracht hem voor het huis van Kassim, nu van Ali-Baba.

De roover maakte met rood krijt een kruisje op de deur en trok zelf weer naar het bosch.

Pas waren de roover en Mustapha weg, of de slavin Morgiana opende de huisdeur. Het was reeds helder dag geworden en zij moest een boodschap in een winkel aan den overkant der straat doen. Bij haar terugkeeren zag zij het teeken, dat de roover op de huisdeur had gemaakt.

— Wat zal dat beteekenen? dacht zij. Nu, het mag iets goeds of iets kwaads zijn, of in 't geheel niets, in elk geval schaadt het niet, als er op andere deuren ook zoo'n teeken komt te staan.

Ze nam een stuk krijt en maakte op al de deuren der straat hetzelfde teeken als de roover op Kassim's huisdeur had gezet.

't Was avond, toen de roovers, vermomd en goed gewapend, langs verschillende wegen de stad binnenslopen, waar zij te middernacht op de markt bijeen kwamen. De kapitein ging met den spion vooruit naar de straat, waar Ali-Baba's huis stond. De spion beroemde er zich niet weinig op, dat hij zijn boodschap zoo goed had gedaan, dat het niet missen kon, of zij zouden zich kunnen wreken. Bij de eerste deur, waarop hij in den maneschiijn het teeken zag, riep hij:

— Ha, dat is het huis; zie, daar staat mijn teeken!

— Goed, zei de hoofdman, laat ons dan eerst de straat op en neer wandelen, om te zien, hoe wij op de beste wijze binnen kunnen komen.

Bij een tweede huisdeur gekomen, riep de kapitein:

— Wat beteekent dat nu? Op deze deur staat precies hetzelfde teeken! Welk huis is nu het rechte?

Dat wist de roover niet te zeggen, en hij werd nog meer verlegen met de zaak, toen hij het teeken op al de huisdeuren in de straat bemerkte.

Zij konden nu onverrichter zake naar de markt teruggaan en de hoofdman beval zijn bende, dadelijk in stilte naar het bosch te sluipen. Zij verzamelden zich daar voor de grot en toen zij vernamen, waarom zij de stad hadden moeten verlaten zonder hun plan uitgevoerd te hebben, riepen zij eenparig:

— De spion moet sterven!

— Ja, zei deze, ik heb den dood verdiend, waarop de hoofdman hem dan ook het hoofd liet afhakken.

De roover die dit gedaan had, zei:

— Kapitein, ik heb hem gedood, maar nu wil ik ook de man zijn, die zijn dood wreekt. Ik zal naar de stad gaan, en zal oppassen, dat ik het rechte huis vind.

Hij vertrok 's morgens en van den eersten spion wist hij dat de oude Mustapha het huis ken-

de. Daarom ging hij terstond naar de markt en wist den vlijtigen schoenlapper door eenige goudstukken over te halen. Hem het huis aan te wijzen, waar hij Kassim's lijk aan elkaar had genaaid. De roover maakte nu met wit krijt een zeer klein streepje, heel onder aan de deur,, denkende, dat zeker niemand het zou zien. Daarna keerde hij wel voldaan naar zijn hoofdman terug.

Toen de avond gevallen was, gingen de roovers weer, naar de stad.

Daar hoorde men voor tien verschillende deuren:

— Hier is het! Hier staat het teeken!

Morgiana, de slimme en oplettende slavin, had ook dit teeken bemerkt en al de huisdeuren op dezelfde wijze geteekend.

De roovers waren dus weer gefopt en moesten nogmaals den aftocht blazen.

Nu zei de rooverhoofdman dat hij zelf het huis wilde uitzoeken. Hij ging naar de stad en de schoenlapper bracht hem voor goud ook bij de woning van Ali-Baba.

De kapitein telde de huizen en hij wist nu, waar hij zijn moest.

Hij keerde bij zijn mannen terug en zei:

— Komt, we gaan in de woestijn.

De kapitein reed in de woestijn op een kameel en liet door zijn mannen in de woestijn negentien muilezels en acht en dertig oliezakken verzamelen

III.

Een paar dagen daarna zat Ali-Baba 's avonds voor zijn huis een luchtje te scheppen. Daar kwam een zeer fatsoenlijk gekleed koopman de straat af. Hij dreef negentien muilezels voor zich uit. Toen hij bij Ali-Baba gekomen was, stond hij stil en zeide: « Mijn waarde heer, ik heb van daag al heel ver geloopen met mijn muilezels, en zij zijn zeer vermoeid, want, zooals gij ziet, zij hebben elk twee zware zakken met olie te dragen. Nu ken ik hier in de heele stad niemand, bij wien ik een nachtverblijf zou kunnen vinden voor mij en mijn dieren. Daarom ben ik zoo vrij, u te verzoeken, mij op uw binnenplaats een hoekje af te staan, om de muilezels hun vracht af te nemen en die van nacht te bergen. Ik zal u niet lang overlast aandoen, want morgen ochtend vroeg hoop ik mijn olie al te verkoopen, daar ik die zeer goedkoop van de hand doen wil.»

De goedhartige Ali-Baba stond dadelijk dit verzoek toe en noodigde den koopman aan tafel.

Na 't avondeten gebood Ali-Baba een zijner slaven, den koopman naar zijn slaapkamer te brengen. Maar de koopman wilde op de plaats bij zijn oliezakken blijven en gaf eerst toe, toen Ali-Baba hem zeide: « Zie eens, gij hebt dit gordijn maar op te lichten, dat hier voor het venster hangt dan zijt gij dadelijk op het balkon en kunt van

daar juist de plaats zien, waar uw oliezakken liggen. »

Alvorens naar zijn slaapkamer te gaan, begaf de vreemde koopman zich nog eens naar zijn muilezels in den stal. Toen hij nu zoo over het plein liep, neuriede hij een wijsje, maar toen hij bij de oliezakken gekomen was, zei hij:

— Te middernacht zult gij drie steenen hooren vallen. Dat is het teeken voor onze wraak!

Daarbij sloeg hij met een dun rietje tegen de zakken. Eindelijk ging hij naar zijn slaapkamer.

Intusschen lagen de bewoners van het huis te bed. Alleen Morgiana was nog in de keuken bezig. Zij had nog van allerlei te doen, toen haar lamp bij gemis aan olie dreigde uit te gaan.

— De koopman heeft acht en dertig zakken olie liggen; voor de gastvrijheid, die hij hier in huis geniet, mag hij wel een maatje olie over hebben, dacht de meid.

Toen Morgiana bij den eersten oliezak kwam en naar de opening tastte, vond zij daar geen kurk zooals 't gebruik is, maar een ronde opening, waar een soort van pijp of buis uit stak. Zij greep die, om te probeeren, er olie uit te gieten. Daar voelde zij, dat er lucht uit en in de pijp trok, juist als een ademtocht, en tegelijk vroeg eene diepe stem uit den zak: « Is 't nu tijd? » Morgiana schrok geweldig, want zij begreep terstond, dat er verraad in huis was. Maar spoedig gevat, zooals altijd,

antwoordde zij: « Nog niet, houd u maar stil; aanstonds! »

Nu ging zij naar den tweeden zak, raakte de luchtpijp aan en ook hier klonk haar een doffe stem te gemoet: « Is het nu tijd? » — Morgiana gaf weder hetzelfde antwoord. Nu ging zij achter-eenvolgens al de zakken onderzoeken; bij alle werd haar dezelfde vraag gedaan en door haar op dezelfde wijze beantwoord. De acht en dertigste zak evenwel was dichtgekurkt, zooals het behoort en er was ook een kraan op om te tappen. Zij draaide aan de kraan; er kwam goede, heldere olie uit. Nu tapte zij een kruikje vol, ging naar de keuken en vulde de lamp.

Ze stak dan in al de buisjes wat katoen. De roovers die door deze buisjes moesten ademen, konden geen lucht meer krijgen en stikten.

De meid ging in het donker voor het venster staan, dat op de plaats uitzag. Zij had van hier uitzicht op het balkon der slaapkamer van den vreemdeling en tegelijk op de oliezakken. Bij het licht der maan, die intusschen was opgekomen, kon zij alles zeer goed onderscheiden. Nog niet lang had zij zoo gestaan, of zij zag den logeergast op het balkon verschijnen. Hij wierp een steen naar beneden aan den kant, waar zijn zoogenaamde koopwaar lag. Morgiana hoorde den steen duidelijk vallen. Een poos later wierp hij weer een steen naar beneden, en toen nog een.

Dat was de derde. Nu bleef hij staan luisteren en, toen de zakken zich niet bewogen, wierp hij nog eens drie steenen neer en wachtte weer een poos. Dan kwam hij op het pleintje, liep naar zijn olie-zakken, schudde den één na den anderen, klopte er op en riep fluisterend maar driftig: «Slaapkoppen — op, wordt wakker! Doch de slaapkoppen waren den eeuwigen slaap ingegaan en lieten zich niet meer wekken. Hij legde het oor op de luchtpijp van een zak, om te luisteren, of hij den adem van den roover, die er in zat, nog hooren kon; maar hij hoorde niets.

Hij sloeg met de gebalde vuist tegen het voorhoofd en mompelde vreeselijke vloeken. Morgiana kon hem duidelijk zien en hooren. Eindelijk hief hij dreigend de hand tegen het huis op en de slavin hoorde hem luid zeggen: «Geduld maar, mijn brave kameraden! Uw hoofdman leeft nog en vreeselijk zal zijn wraak zijn.»

Hij liep daarop den tuin in, klom over de heining en vluchtte zoo de stad uit. — Morgiana ging nu bedaard naar bed.

's Morgens vertelde de meid alles aan Ali-Baba, die de roovers in den tuin liet begraven.

IV.

Wel een jaar was voorbij gegaan. De rooverskapitein had een lange reis gemaakt en op zijn

kameel kwam hij met dienaren door de woestijn naar de stad van Ali-Baba terug als een vreemde koopman. Hij stond op de markt en koos zijn plaats naast den stiefzoon van Ali-Baba. Hij beweerde, dat hij Hoessaim heette en was zeer vriendelijk tegen Baba's stiefzoon. Deze kwam dikwijls bij Ali en praatte altijd over den minzamen handelaar.

— Ge moet hem eens te eten noodigen, zei Ali.

En op een avond bracht de zoon dien Hoessaim mee. Ali ontving hem zeer vriendelijk. De slavin Morgiana, die aan tafel diende, hoorde Hoessaim spreken en dacht: «Die stem heb ik nog gehoord».

Ze keek eens scherp naar hem. En ze zei bij zich zelf: «Dat is weer die gemeene rooverskapitein; hij is nog eens hier binnen gedrongen om wraak te nemen. Ik zie een dikte onder zijn kleeren. Daar zullen wel wapens zitten».

De schrandere slavin had het wel goed opgemerkt. Hoessaim wilde zoo dikwijls op de gezondheid van Ali en zijn zoon drinken, dat beiden dronken zouden worden. En dan was zijn plan hen te dooden en te vluchten. 't Leek nu nog een vroolijk maal.

Terwijl Ali-Baba zijn gast stevig zat toe te drinken, ging de deur der eetzaal open. De eerste, die binnentrad was de slaaf Abdallah, op een tam-

boerijn slaande ; dan volgde Morgiana, in een sierlijk gewaad. Ze droeg gouden armbanden, een gouden gordel om het middel, en aan dien gordel aan een zilveren ketting een scherpe dolk in eene zilveren scheede. Ze had dikwijls voor Ali-Baba en zijn gasten haar kunstige dansen vertoond. Daarom deed het haar meester veel genoegen, toen zij nu, als danseres gekleed, in de zaal verscheen.

— Dat is een goede inval, beste meid, zei Ali-Baba. Ik vind het zeer lief van u, dat gij ook iets wilt doen, om onzen lieven gast te vermaken.

Morgiana boog en antwoordde met een fijn glimlachje.

— Ik hoop den heer Hoessaim op het laatst nog te verrassen door een dans met pantomime (gebarrenspel), zooals hij dien nog nooit van zijn leven gezien heeft en zooals hij er waarschijnlijk ook nooit meer een zien zal. Ja, ik hoop, hem zoo er door te betooveren, dat hij deze zaal niet meer zal kunnen verlaten.

— Wel, wel! zei Ali-Baba verbaasd, ik ben het niet van u gewoon, Morgiana, dat ge zoo bluft op uw kunst. Doch laat ons eens zien.

Intusschen bespeelde Abdallah zeer vlug den tamboerijn, zoodat de belletjes vroolijk rinkel- den, en Morgiana danste vlug en netjes. Het was alsof zij in een vreemde landstreek verdwaald was door een wild dier vervolgd werd, en zich door

allerlei zijsprongen zocht te redden. Nu zag men op haar gelaat, hoe de wanhoop haar moed gaf om zich te verdedigen. Zij trok den dolk en viel moedig haar vijand aan. Zij scheen lang te strijden; nu eens vluchtte zij voor het wilde dier, dan dreigde zij het weer met den dolk. Eindelijk deed ze of ze den boozen vijand overwonnen had. Zij nam Abdallah den tamboerijn af, hief een triomf- lied aan en voerde een zegedans uit om den geval- len vijand. Daarmede was het spel geëindigd. Zelfs Hoessaim was opgetogen over de vlugheid en sierlijkheid der danseres en prees haar nog meer dan Ali-Baba en zijn zoon. Morgiana boog en kwam bij de toeschouwers en hield hun den tamboerijn voor, om een belooning voor hare moeite te vragen. Ali-Baba wierp een goudstuk op den tamboerijn, en zijn zoon deed eveneens. Nu naderde zij Hoessaim, die zijn beurs te voor- schijn haalde en opende. Terwijl hij daarmee be- zig was, trok Morgiana behendig den dolk en stootte hem dien met kracht in het hart. — Zij trof hem zoo goed, dat hij op de plaats doodbleef, zonder een geluid te kunnen geven.

— Morgiana, wat begint ge? Zijt ge dol? riep Ali-Baba. Een braven, eerlijken man zonder re- den te vermoorden.

Maar Morgiana lachte spotachtig en zeide:

— 't Is waarachtig jammer van dien braven,

goeden man, dien allerliefsten gast! Wij willen toch eens zien, wat hij bij zich heeft!

Zij knoopte zijn overkleed los en weldra had zij een dolk te voorschijn gehaald. Zij trok dien uit de scheede en hield Ali-Baba het lemmet voor.

— Lees toch eens, zeide zij, wat er op staat gegraveerd.

Ali-Baba nam den dolk en las : « Voor Ali-Baba bestemd ».

— Kent gij den oliehandelaar dan niet meer; kent gij den hoofdman van de veertig roovers niet meer? vroeg Morgiana.

— Hij is het! schreeuwde Ali-Baba, Hoessaim nu zeer nauwkeurig aanziende.

— Nu weet gij waarom hij uw zoon zoo met vriendschapsbewijzen overlaadde en zich zoo bij hem indrong! zei de meid.

Ali-Baba, diep bewogen door zooveel trouw en moed, dankte met tranen in de oogen haar, die nu ten tweeden male hem het leven gered had.

En tot zijn zoon zei Ali:

— Wij kunnen Morgiana's trouw nooit genoeg beloonen. Zie, mijn zoon, een trouwer hart en een verstandiger levensgezellin zult gij in het geheele Perzische rijk niet vinden. Kunt ge daarom niet besluiten haar tot vrouw te nemen?

De zoon stemde toe.

Ali begroef den rooverhoofdman in alle stilte bij de overige roovers, achter in den tuin.

Eenige dagen later maakte Ali-Baba zijn familie, vrienden en kennissen met het aanstaande huwelijk van zijn zoon met Morgiana bekend en verzocht hen allen op de bruiloft.

Spoedig daarna werd de bruiloft met veel pracht gehouden. Morginia was versierd met de kostbaarste paarden en edelgesteenten. Bovendien gaf de gelukkige vader een grooten maaltijd, waarbij geen fijne spijzen en dranken gespaard werden, om het den gasten zoo aangenaam mogelijk te maken.

Ali-Baba was altijd zeer voorzichtig geweest en had nooit aan iemand iets gezegd van de schatten die hij in het roovershol gevonden had.

Na dien tijd moest « Sesam » zich nog zeer dikwijls openen. Langzamerhand brachten Ali-Baba en zijn zoon al de schatten naar hun woning over en werden daardoor onmetelijk rijk. Hun kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen waren honderde jaren lang de rijksten van geheel Perzië, en stonden in groot aanzien bij hun medeburgers, want zij waren niet alleen rijk, maar ook braaf en weldadig. Eerst twee eeuwen later vernam men van een hunner nakomelingen, op welke wijze hun voorouders aan dien grooten rijkdom gekomen waren.

(Naar Gouverneur).

BERICHT

Thans zijn weer verscheidene vroeger verschenen boekjes, waarnaar veel gevraagd wordt herdrukt. Het zijn: « Van drie Roovers »; « Jan Breydel »; « De Wonderlijke Zwaan »; « Een plezierige Vacantie »; « Reinaart de Vos ».